

Prieteşugul câinesc

Ivan Andreievici Krâlov

Sub fereastră la bucătărie,
Roşca şi cu Tarca la soare se culcase,
Măcar că după datorie
Ei nu trebuia să lase
Poarta făr' de păzitor.
Dar fiindcă atuncea se săturase,
Şi era politicoşi cu oricare trecător,
Ziua nu iubea să hămăiască,
Iar noaptea să nu se odihnească.
Deci începu între dâşii să judece, să vorbească
De unirea cea frăţească...
De soarta lor cea câinească
Şi, în sfârşit, de prieteşug.
„Ah! ce este mai plăcut – au zis Tarca suspinând –
Decât doi prieteni buni şi fără de vicleşug?
Căci a lor inimi legate delaolaltă fiind,
Şi apoi fieştecare vrând mai fraged să se poarte,
Făr' de al său drag consoţiu nici să mănânce nu poate,
Şi la nevoi stă cu pieptul şi pentru dânsul se bate.
Iar dacă mâhnit îl vede măcar numai o minută,
În ochi dulce i se uită,
Şi nici că se alinează
Până când nu-i uşurează
Soarta ce îl împilează!
O aşa fel de unire de-am avea noi amândoi,
Atunci, Roşcuţă amate, pentru noi,
S-ar părea că trece timpul repede şi făr' de veste...”
La aceste Roşca răspunse oftând:
„Şi greu îţi pare că este?
Dacă noi la un stăpân ne aflăm servind,
Şi tot de un neam fiind,
Să facem, amată Tarcă, un prieteşug vestit,
Căci mă aflu prea mâhnit
Văzând că o zi nu trece ca să nu ne clănţenim.
Şi nu avem pentru ce, stăpânul să ne trăiască,
Ca tot aşa să ne hrănească
Şi să ne proteguiască,
Iar noi prieteni să fim;
Măcar că de când îi lumea prieteşugul câinesc
Este ca cel omenesc...”
Atunci Tarca strigă:
„Noi însă să fim spre pilda oamenilor pe pământ,
Şi dă-mi laba!” „Na-ţi-o, frate!” Deci îndată apucând

Unul pe altul să strângă,
Se săruta cu dulceață
Și se ținea strâns în brațe,
Neștiind de bucurie ce nume să-și potrivească.
Orest al meu! O, Pilade! Începu să se numească,
De-acum dintre noi lipsească zavistea, pizmuirea...

Dar atunci, din nenorocire,
Bucătarul aruncară
Un ciolan din kuhne-afară,
După care cu iuțeală amicii sar, se aruncă,
Și iată că de la dânsul la scărmănat se apucă
Pilad cu Orest al nostru, încât flocii le mergea,
Și de urechi făr' de milă se trăgea,
Amiciția lor uită între ei alcătuită,
Încât sărind bucătarul cu ciomagul i-au stâlcit,
Pân' ce i-au despărțit.

Și prieteșugul nostru întocmai așa se strică,
Din pricină de nimică,
Mai ales când doi amici au să-mpartă un folos,
De preț măcar cât un os.